

Nu putem uita și nici ierta

In memoriam Yom HaShoah

Eu am fost acolo,

Eu am văzut coșurile fumegânde,

Eu am simțit mirosul trupurilor arzânde

Am murit

De o mie de ori,

Printr-un miracol am rămas viu

De ce, vă jur că nu știu

Poate așa a vrut Dumnezeu.

Privirile se-ntorc prin ceață:

umbre, umbre, umbre

nu sunt fantome, ci părinți, frați și amici

uciși în acel macabru Auschwitz.

Mă cutremur și mă întreb

dacă totul a fost adevărat sau doar un vis dement?

Tragedia are marca adevărului,

puritatea amintirilor, chipurile negre ale călăilor

Secolul rugurilor revine în forță:

deportarea,

lagăre de muncă,

ghetouri,

torturi inimaginabile

în Transnistria, Birkenau, Dachau, în abatoarele Bucureștiului.

Trenurile morții ne duceau spre soluția finală a lui Hitler.

Nu era scăpare, lagăre cu turnuri de pază vegheau pe fiecare deținut.

Un sistem draconic, neștiut de noi, provoca zilnic mii de vieți pierdute.

Prin gazare,

prin înfometare,

prin munci epuizante și boli infecțioase.

Zile și nopți gândul era robit de aceeași întrebare: de ce tocmai noi,

ființe nevinovate, copiii Domnului suntem pedepsiți atât de crud ?

Tăcere, tăcere, tăcere

Nimeni nu știa, nimeni nu vorbea, doar norii grei vărsau lacrimi amare.

Și astăzi, după decenii, vocea destinului este înecată în tăcere.

Națiuni puternice, oameni de stat de prim ordin

priveau cu indiferență râurile de sânge vărsat.

Morții zac în munți de cenușă, în sufletele supraviețuitorilor,
rănile și durerea continuă să macine
neputința, teama de ziua de mâine.

Auzim noi amenințări, suntem martori la alte crime, evreii nu au plătit destul.

Trebuie pustiiți toți.

Ne apărăm, avem un stat, avem puterea de a ne opune
altor masacre.

Mai avem și prieteni ici-colo,
avem mai presus de toate,
dreptul de a trăi în pace printre popoarele lumii.

Ce a fost odată nu va mai fi niciodată.

Dumnezeu să ne păzească de noi valuri de zguduiți și blesteme!

Harry Ross

Israel, Aprilie 2017